

Донька долі. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Щоб покласти край тиранії Олімпу, Даная пройшла крізь пекло на землі. Тепер її шлях лежить іще далі: до Підземного світу. Там, серед віковичних тіней, вона шукає не лише спосіб здолати богів, а й свою втрачену сестру.

Крок за кроком Даная відкриває моторошні таємниці, завдяки яким Зевс тримає у залізному кулаці світ смертних. Олімп уже відчуває загрозу. Проти дівчини об'єдналася вся міць богів. Тепер на шальках терезів доля світу та життя її найближчих...

ЗА ТИСЯЧУ РОКІВ ДО ТОГО

Кронос підняв факел і, мружачи очі від поту, вступився у високі вершини гори Олімп. По обидва боки від нього, наче зелені вартові, височіли ряди букових дерев, і їхнє листя шелестіло на вітрі. Він глибоко зітхнув. Між сріблястими стовбурами густо росли кущі дикого орегано, і м'ятний, землистий аромат трави розносився холодним вітерцем. За похилими смугами лісу виднілися голі скелясті хребти, вільні від льоду та хмар, їхні обриси вимальовувалися на тлі вугільно-чорного неба, всіяного зірками. Вони спостерігали, чекали.

— Батьку!

Кронос озирнувся. Його старший син, Зевс, піднімався по стежці, а його розгорілий факел розсипав смуги світла та тіні по обличчю.

Чоловік зітхнув.

— Не треба було йти за мною.

Та Зевс стояв непохитно: втомлений, але рішучий.

І раптом Кронос побачив не чоловіка, а хлопчика. З довгими кінцівками та великими, блакитними, як море, очима, з тим самим виразом обличчя, що й тоді, коли його молодший брат Посейдон вкрав дерев'яну корову, яку він змайстрував з такою любов'ю. Кронос здивувався, як Зевс так швидко виріс. Зморшки від сонця розходилися від куточків його очей, а щелепа була вузькою та зарослою бородою. Йому вже майже тридцять. Коли

Кронос був молодшим, люди зауважували, що вони більше схожі на близнюків, ніж на батька та сина. Він вже не міг пригадати, в якому віці його тіло викрило правду.

Тепер, коли чоловік мав стати безвічним, йому було дивно розмірковувати про плин часу.

— Батьку, будь ласка...

З болем у серці Кронос розвернувся спиною до стежки.

— Ти міг би врятувати її.

Кронос завмер, і груди його стиснулися, коли він згадав, як востаннє бачив свою найменшу дочку, Гестію, ще зовсім немов-ля, загорнуту в ковдри біля вогнища, її бліде личко, яке дивилося на нього. Він відігнав цю згадку. Чоловік не міг дозволити своєму розуму заглиблюватися в ці думки. Щойно він скуштує священний плід, то більше не буде батьком і чоловіком. Його покликано, і все, чим він колись був, треба відкинути. Це була найбільша жертва та найбільша честь, на яку будь-хто міг сподіватися: стати титаном.

— Ми вже говорили про це. Іди додому, Зевсе.

— Невже тобі байдуже?

Кронос зробив кілька кроків.

— Батьку! Не йди від мене.

Слова сина пронизали його серце наче стріли, але він продовжував іти, борючись із бажанням озирнутися. Зрештою Зевс замовк, але Кронос чув нерівне дихання сина, який ішов за ним слідом, наче привид.

Кронос повільно просувався в темряві, обтяжений вагою ноші та смолоскипа, а дрібні камінці вислизали з-під ніг. Ще деякий час дерева стояли так високо, що він не міг бачити вершину гори над собою, лише смужку неба, всіяного зірками. Шлях ставав дедалі заплутанішим, товсте коріння вкривало стежку, наче сходинки, а яскраво-зелене листя буків поступилося місцем нефритовим колючкам височенних сосен. Сови та інші нічні створіння кликали одне одного з тіней. Раптом попереду пролунав шурхіт. Погляд Кроноса метнувся між деревами, зупинившись на розритій ділянці землі між двома соснами.

Дикий кабан.

Він зупинився, вільною рукою схопившись за руків'я ножа, що висів на поясі. Удар ікла в живіт міг стати смертельним.

За деякий час шум стих, і Кронос знову продовжив підйом.

Та не встиг він відійти далеко, як за його спиною пролунав крик.

Попри спроби ігнорувати сина, він обернувся. Зевс, який все ще йшов за ним, спіткнувся об корінь, і його смолоскип з розмаху впав на землю.

Кронос вилаявся собі під ніс. Клята впертість цього хлопця.

Переборюючи будь-які емоції, він відвернувся від сина та рушив далі.

Він перелазив через великі кам'яні брили та давно мертві дерева, які були вирвані буревіями та скинуті з вершин, наче річки, що течуть додолу. Чоловік не сповільнював кроку навіть коли шлях став крутішим, сосни порідшали, а грудкувату землю замінило сипуче сіре каміння. Вітер посилювався, шмагаючи товстий вовняний плащ Кроноса та загрожуючи загасити його вогонь. Він був змушений дертися по скелях, використовуючи вільну руку, щоб втриматися на вкритих лишайником валунах, що стояли на його шляху. Бажання озирнутися на сина роздирало його, як холодне повітря, що пронизувало його шкіру. Весь цей час небо блідло, а зірки зникали в холодному блакитному світлі, що розповзається перед світанком.

У затінку найвищої вершини він натрапив на рівний скелястий схил, що розкинувся на краю гострого хребта та стрімко обривався до лісистій долини вниз. За деревами, трав'янистою рівниною та піщаним пляжем, що простягалися від підніжжя гори, темною масою лежало Егейське море, наче темна плівка на тлі яскравого неба.

Кронос встановив свій смолоскип у купі каміння та підкинув кілька гілок в його маленьке багаття. На мить він подумав, що Зевс нарешті відмовився від переслідування. Але тут його син виліз нагору з-під кам'яного завалу та став на краю світла, одяг його був укритий пилом, а очі палали яскравіше за полум'я.

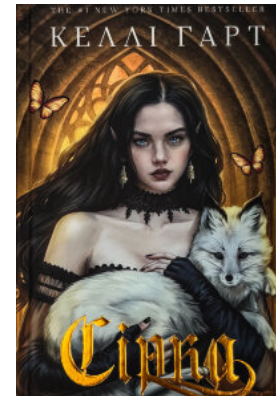
Рекомендована література

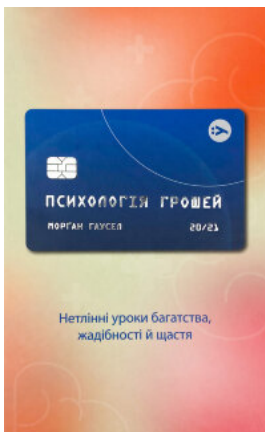
Правила інвестування
Воррена Баффета. Як
зберігати та
примножувати капітал

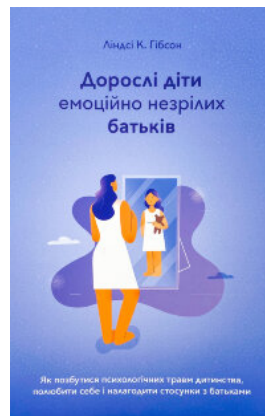
Мистецтво говорити

Фейрі й алхімія. Сірка.
Книга 2

Психологія грошей.
Нетлінні уроки
багатства, жадібності й
щастя

Дорослі діти емоційно
незрілих батьків

Атлант розправив
плечі. Частина третя. А
є А

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ